

Ένα χελιδόνη ψάχνει σπίτι

Νίκη Σκεύα

Εκπ/κος Ειδικής Φυσικής Αγωγής

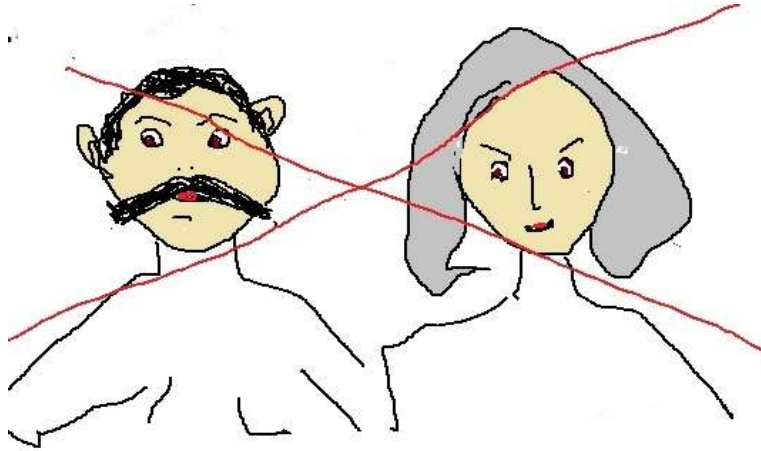
ΜΑΙΟΣ 2020

*στεφάνι χρωματισμένο: Μελίνα Μ.

Η Λυδία έμενε σπίτι. Οι γονείς της με πολύ δυσκολία την έπεισαν ότι πρέπει να μείνει σπίτι. Στην αρχή δεν μπορούσε να καταλάβει το γιατί αλλά όταν η μαμά, της εξήγησε μερικά πράγματα για τους ιούς αποφάσισε να το δεχτεί.

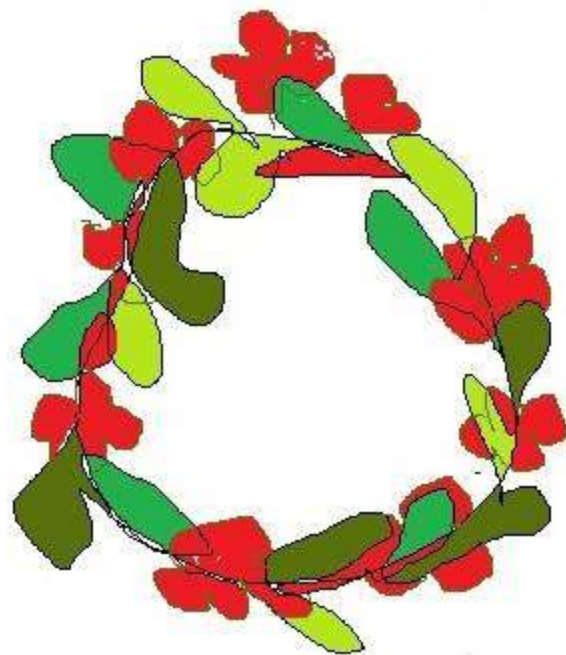

Ούτε τη γιαγιά, ούτε τον παππού, ούτε τους φίλους της μπορούσε να συναντήσει.

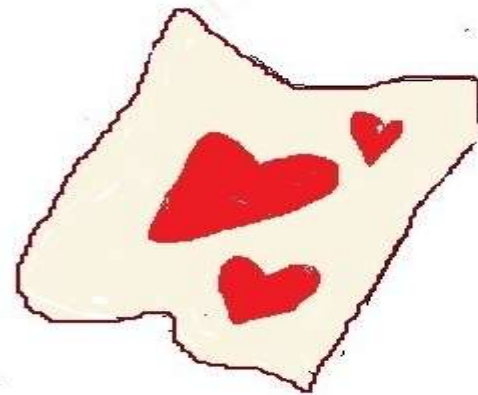

Η μόνη της παρηγοριά ήταν η μικρή αδερφή της, που όμως ήταν μικρή και δεν καταλάβαινε και πολλά πράγματα από αυτά που σκεφτόταν η Λυδία. Αυτό την δυσκόλευε πολύ.

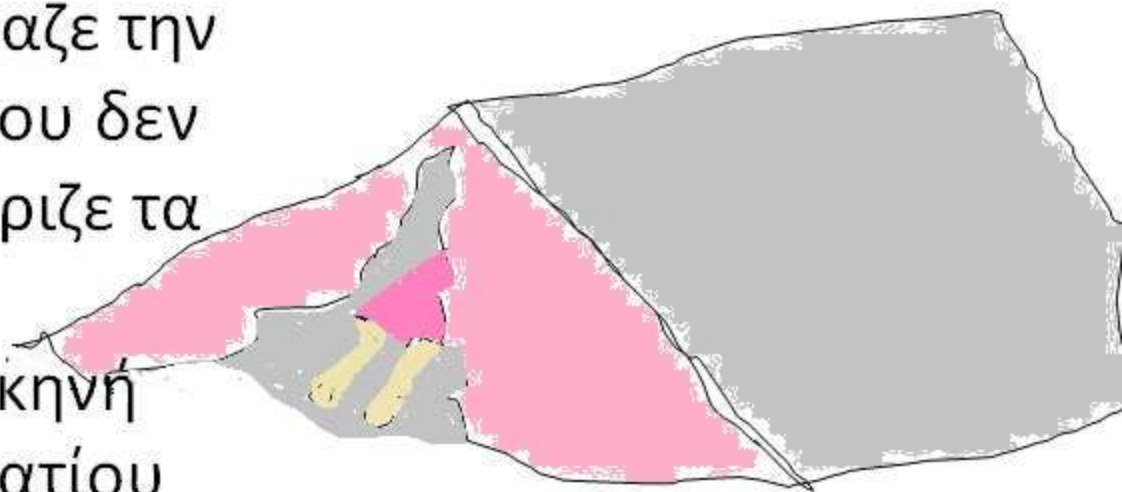
Οι μέρες περνούσαν
δύσκολα. Σε λίγες μέρες
άρχιζε ο Μάιος. Πέρσι
τέτοιες μέρες στο σχολείο
έκαναν χίλιες
κατασκευές. Η δασκάλα
τους διάβαζε ιστορίες για
τον νεαρό άνδρα που τον
έλεγαν Μάιο,
ζωγράφιζαν, έπλεκαν
στεφάνια... φέτος με τον
«πόλεμο» που άρχισε ο
κύριΟΣ με την «κορώνα»,
τίποτα.

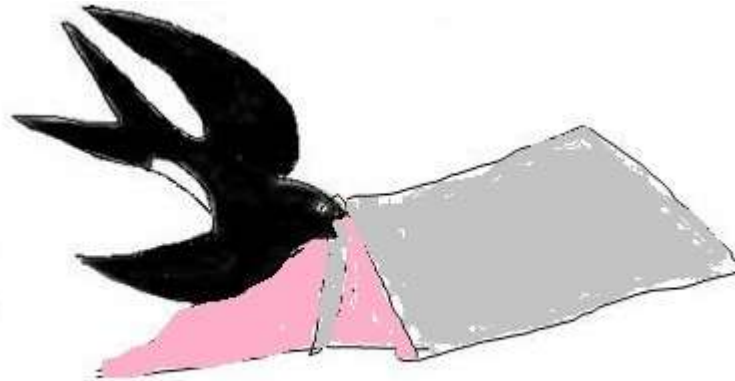
Ασχολούνταν στο σπίτι με διάφορα. Έπαιζε επιτραπέζια, ζωγράφιζε, παρακολουθούσε παιδικές ταινίες, βοηθούσε στις δουλειές του σπιτιού... αλλά το «μπράβο» που άκουγε, δεν ήταν τόσο σημαντικό όσο το «μπράβο» της δασκάλας και των συμμαθητών της.

Όλα αυτά τα σκεφτόταν συνεχώς και στενοχωριόταν. Έκλαιγε μερικές φορές, φώναζε την μικρή αδερφή της που δεν την καταλάβαινε, έτριζε τα δόντια της και αποκοιμιόταν στη σκηνή στο κέντρο του δωματίου της, με την ψευδαίσθηση πως είναι έξω στη φύση ελεύθερη και χωρίς ιούς.

Ένα βράδυ άκουσε ένα χελιδόνι να
τσιμπολογά την κορυφή της σκηνής της.

Η Λυδία πετάχτηκε με πολύ θυμό έτοιμη να το
διώξει ..αλλά αυτό ευτυχώς πρόλαβε και της
είπε :

«Θέλω κι εγώ ένα σπίτι να μείνω μέσα... κι
εγώ φοβάμαι τον κορονοϊό»!

Η Λυδία που αν και ήξερε ότι τα χελιδόνια δεν μιλάνε, δεν έδωσε καθόλου σημασία σε αυτό παρά μόνο στη λέξη σπίτι. Γιατί εσύ δεν έχεις σπίτι; Τι κάνεις τόσο καιρό; Τα παιδιά σου που είναι; “Ερχομαι από πολύ μακριά . Κουβαλάω τα αυγουλάκια μου εδώ στο στήθος μου. Να δες “.

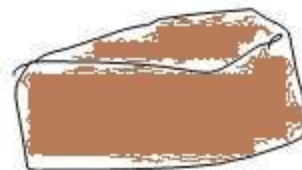
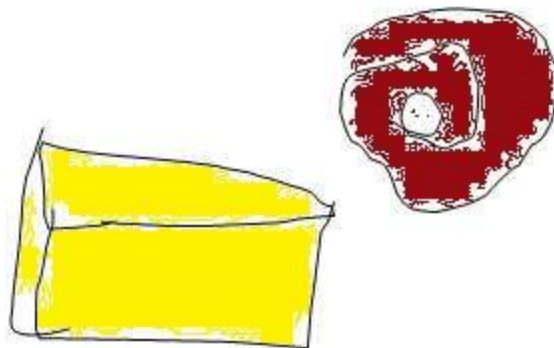
Η Λυδία έσκυψε και είδε πέντε μικρά
αυγουλάκια στο στήθος του χελιδονιού.
Α..καλέ αυτά σε λίγο θα σπάσουν ..πρέπει να
τους κάνουμε σπίτι. Περίμενε, μπες μέσα στη
σκηνή μου κάτω από την κουβερτούλα μου και
θα ψάξω να βρω υλικά να σου φτιάξω ένα
σπίτι. Δεν γίνετε στον 21^ο αιώνα να υπάρχει
χελιδόνη χωρίς σπίτι και ...με πέντε παιδιά
στους δρόμους .

Το χελιδόني χουχούλιασε
εκεί στην κουβέρτα της
Λυδίας. Η Λυδία πήγε
στην κουζίνα και γέμισε
ένα μπολ με γάλα, να
ταΐσει το χελιδόني για να
έχει γάλα για τα μωρά
του. Θυμήθηκε την μαμά
της όταν γέννησε την
αδελφούλα της που
έπινε πολύ γάλα. Πήγε
λοιπόν το γάλα αλλά το
χελιδόني δεν φάνηκε
πεινασμένο.

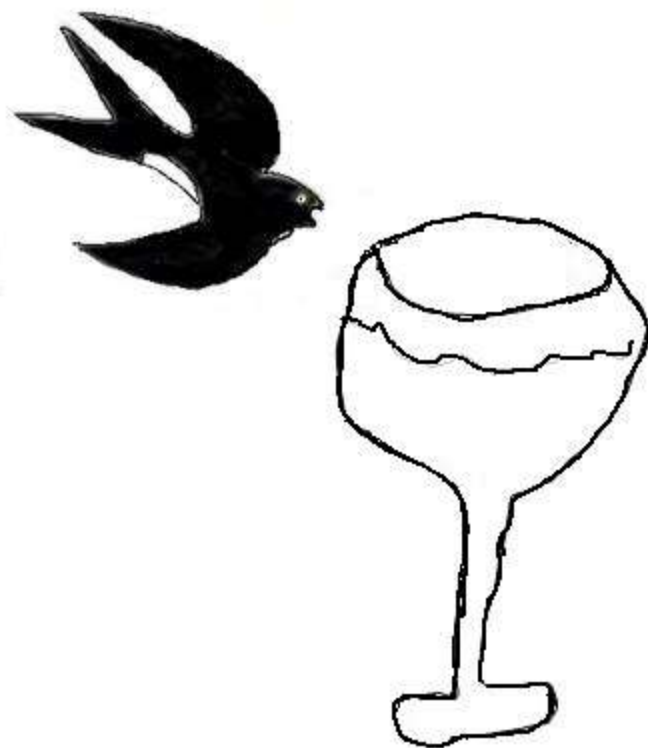
Πιες γάλα! Θα έχεις μωρά σε λίγες μέρες.
“Εμείς τα χελιδόνια δεν πίνουμε γάλα, ούτε τα
μικρά μας”. Α !!! συγγνώμη δεν το ήξερα. Να
σου φέρω μπριζόλα για σίδηρο!! “Ούτε
μπριζόλες τρώμε”. Λίγο ζαμπόν, λίγο
κασεράκι, λίγο κέικ; “ Όχι όχι ευχαριστώ.
Έχουμε τελείως διαφορετικές διατροφικές
συνήθειες από τους ανθρώπους” . Μα τι
τρώτε επιτέλους να πάω να φέρω.

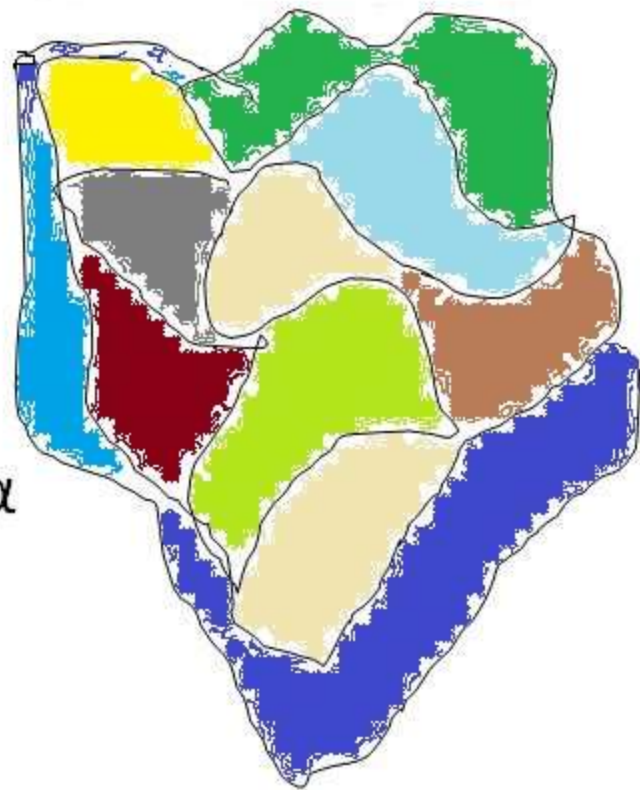
“Εμείς τρώμε κυρίως έντομα”. Έντομα!!!! και που να τα βρω τα έντομα βραδιάτικα..άσε και πρωί τα φοβάμαι. Σε παρακαλώ φάε κάτι άλλο για σήμερα και αύριο θα πω τον μπαμπά να σου μαζέψει μερικά.” Θα ήθελα λίγο νερό. Μπορείς να μου φέρεις λίγο νερό;”. Ναι βέβαια.

Η Λυδία εμφανίστηκε με ένα κολωνάτο ποτήρι κρασιού. Ορίστε. Το χελιδόνι έπινε χωρίς σταματημό. Καλέ σαρδέλες έφαγες; Οι σαρδέλες δεν είναι έντομα. “Όχι, όχι .Το ταξίδι μου ήταν τόσο μεγάλο και δεν σταμάτησα μη με πιάσει το βράδυ στον δρόμο, μην αποκοιμηθώ και χάσω τα αυγουλάκια μου, μη μπερδέψω τον δρόμο και βρεθώ αλλού”.

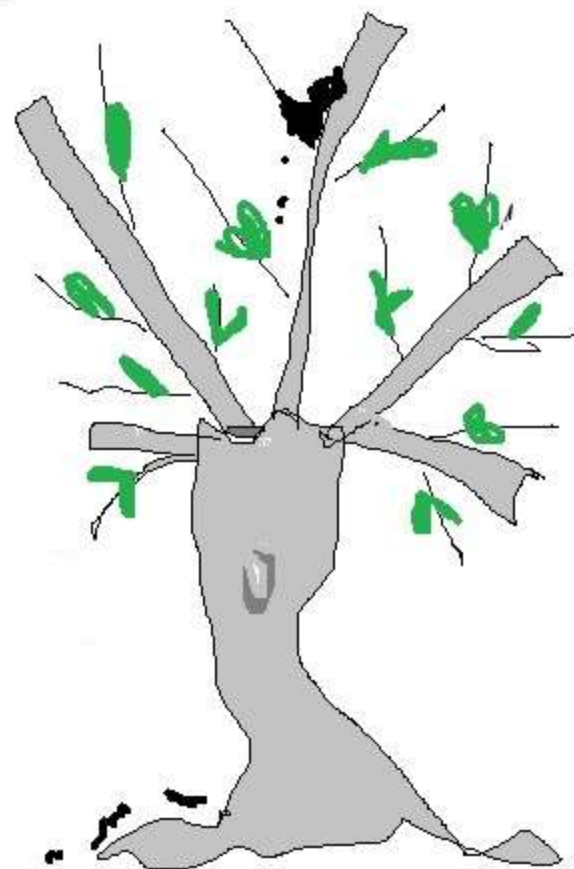
Από που έρχεσαι αν επιτρέπεται;
“Από την Αφρική”. Εκεί που ζούσε ο
βασιλιάς των λιονταριών ; Το
χελιδόني γέλασε. Η Λυδία δεν
ασχολήθηκε άλλο με την Αφρική
αλλά συνέχισε να ασχολείται με την
λέξη σπίτι. Της φάνηκε πολύ
περίεργο να μην έχει σπίτι το
χελιδόني. Μα πως γίνεται να μην
έχεις σπίτι; Λοιπόν τώρα πάω να
σου κάνω μία φωλιά. Εσύ μείνε να
προσέχεις τα αυγουλάκια σου, να τα
ζεσταίνεις ...όχι όμως πολύ μη
σπάσουν και γεννηθούν πρόωρα...
πριν φτιάξω το σπίτι τους.

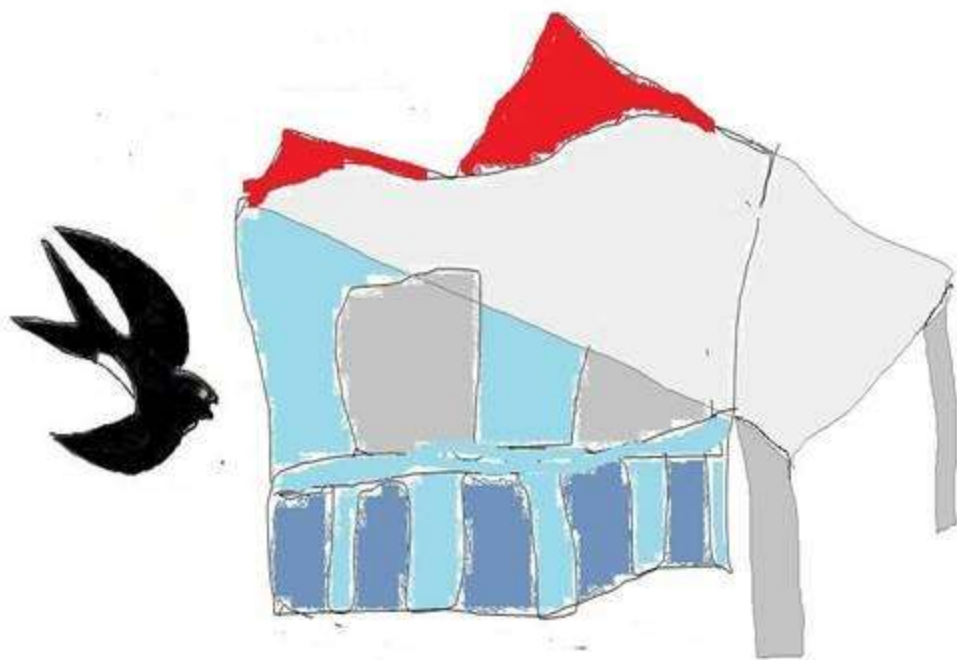
Να ξέρεις εδώ κοντά θα το κάνω να κάνουμε παρέα. Το χελιδόνι άπλωσε τις φτερούγες πάνω στα αυγά και περίμενε την Λυδία. Ήρθε η Λυδία με το σπίτι της Μπάρμπι. Ήταν ένα σπίτι με όλες τις ανέσεις: κουζίνα, πλυντήριο, σιδερώστρα, καναπέ, τραπεζαρία, τηλεόραση, μπάνιο. Ορίστε θα μείνετε εδώ ... έτοιμο. Δεν το χρειάζεται η Μπάρμπι. Η αδερφή μου την κρατά συνεχώς στην αγκαλιά της .Είναι ροζ..σου αρέσει το ροζ;

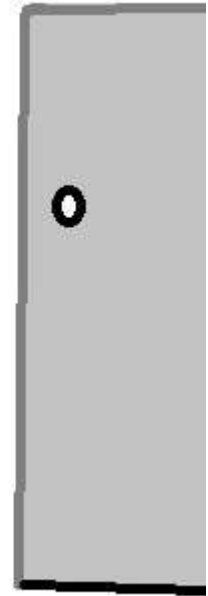
“Σε ευχαριστώ πολύ, αλλά εμείς τα χελιδόνια φτιάχνουμε φωλιές από λάσπη και άχυρα. Τις χτίζουμε σε δέντρα ή σε μπαλκόνια σπιτιών. Φεύγουμε στην Αφρική και την άνοιξη επιστρέφουμε στις φωλιές που χτίσαμε. Μόλις όμως έφτασα εδώ είδα πως η φωλιά μου στο Μεγάλο δέντρο απέναντί σας είναι κατεστραμμένη, γι αυτό ήρθα και σου ζήτησα βοήθεια”.

Α... εντάξει. Έχουμε
μεγάλο μπαλκόνι... δεν
χρειάζεται να πας
αλλού, σε δέντρα και
δάση. Θα σου φτιάξω
εγώ μία ωραία φωλιά
με λάσπη και θα την
βάλουμε στο μπαλκόνι.
Φεύγω πάω κάτω να
πάρω χώμα .Εσύ τον
νου σου, μη τα
παραζεστάνεις!!!!

Η Λυδία πήρε μία
κούπα και κατέβηκε
βραδιάτικα στην αυλή
τους. Έβαλε χώμα,
μερικά ξερά κλαδάκια
και λίγα ξερά φύλλα,
έριξε νερό και ζύμωσε
το μίγμα, όπως
ζυμώνει η γιαγιά της η
Αναστασία το ψωμί, τα
Σαββατοκύριακα .
Έγινε πηχτό σα κρέμα
σοκολάτα!

Είπε ένα μεγάλο μπράβο στον εαυτό της και ανέβηκε πατώντας στις μύτες - όπως κατέβηκε - μη και ξυπνήσει η μικρή της αδερφή. Αυτή ξυπνούσε πολύ εύκολα... και αν ξυπνούσε άντε μετά να της εξηγήσει τι έκανε τέτοια ώρα στην αυλή. Δέκα το βράδυ δύο ώρες πριν τα μεσάνυχτα!!!

Έδειξε το ζυμάρι
από λάσπη στο
χελιδόνι κι αυτό
είπε: "Μα πως το
έκανες τόσο
γρήγορα , μπράβο
σου!!!!. Εγώ για να
το κάνω αυτό θέλω
δύο βδομάδες
...δηλαδή κοντά
τρεις βδομάδες να
χτίσω μία φωλιά".

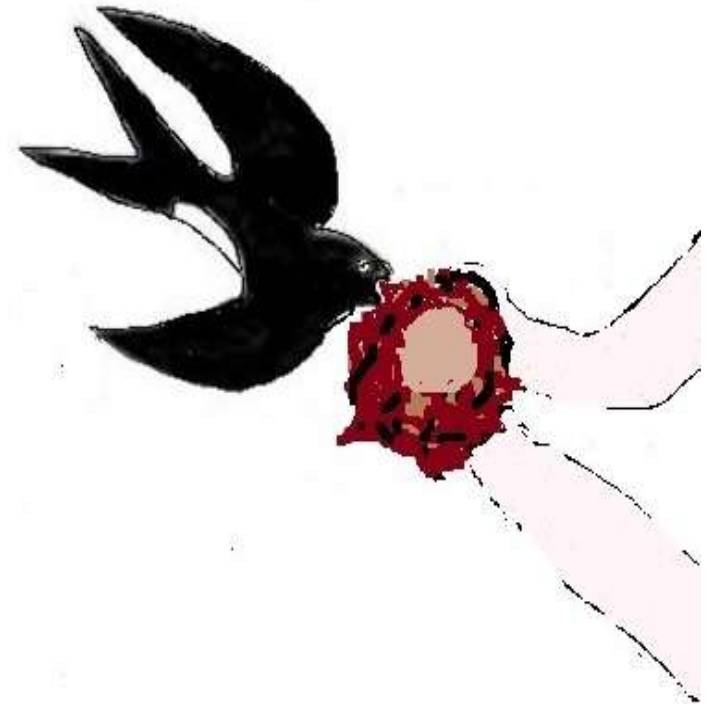

Η Λυδία ήταν πολύ περήφανε και το μπράβο αυτό ήταν τόσο μεγάλο, σαν αυτό της δασκάλας και των συμμαθητών της. Αχ ..της βγήκε ένας αναστεναγμός. “Τι έχεις ;” τη ρώτησε το χελιδόνι. “Γιατί αναστενάζεις;”. Άσε-άσε αυτά θα τα πούμε μετά. Έχω κι εγώ τις στενοχώριες μου... αλλά ευτυχώς έχω σπίτι!

Τώρα θα πλάσω τη λάσπη με τα χέρια μου και θα την αφήσουμε έξω να στεγνώσει. Συμφωνείς; Θέλω να με βοηθήσεις για να φτιάξουμε την φωλιά σου άνετη. Να σας χωρά και τους έξι εντάξει;” Ναι ναι είπε το χελιδόνι”.

Άρχισαν λοιπόν, η Λυδία με τα χεράκια της, το χελιδόνι με το μικρό ράμφος του και που και που και με τα λεπτά ποδαράκια του, να προσπαθούν να δώσουν στη φωλιά, το σωστό σχήμα και το ανάλογο μέγεθος, για την πολύτεκνη οικογένεια του χελιδονιού.

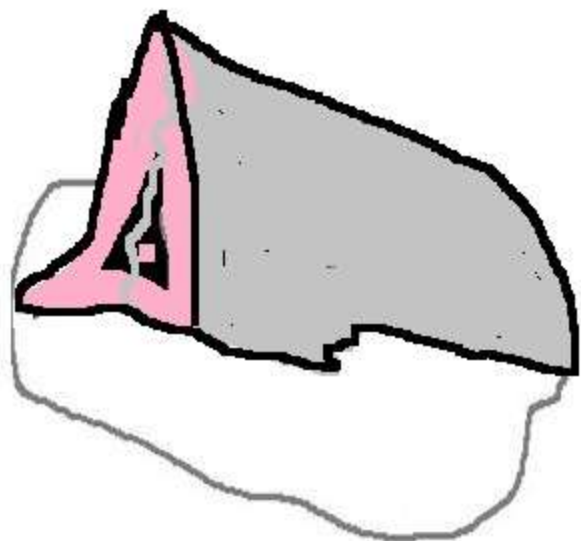
Σε μισή ώρα η φωλιά ήταν έτοιμη. Η Λυδία την έβγαλε με προσοχή στο μπαλκόνι να στεγνώσει. Ήταν πολύ ευτυχισμένη. Το πρωί θα ζητούσε από τη μαμά και το μπαμπά να την βάλουν ψηλά, κάτω από την τέντα, κοντά στην μπαλκονόπορτα του δωματίου της, ώστε να κάνουν παρέα. Σκέφτηκε πως στην κλεισούρα του «ΜΕΝΟΥΜΕ ΣΠΙΤΙ», θα έχει ένα φίλο κοντά της που θα την καταλαβαίνει.

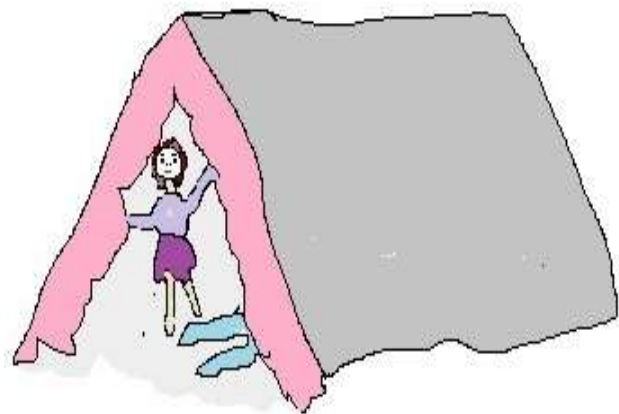
Τώρα, λέω να
ξαπλώσουμε να
ξεκουραστούμε και
αύριο πάλι
συνεχίζουμε, είπε η
Λυδία στον
απρόσμενο
επισκέπτη. Τι λες;
“Ναι ναι ευχαριστώ.
Είμαι τόσο
κουρασμένο κι εγώ”.

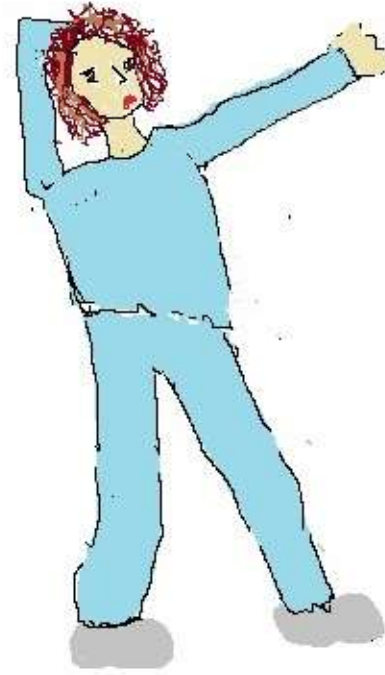
“Καληνύχτα” είπε το χελιδόκι κι έκλεισε τα ματάκια του. Συγγνώμη πως σε λένε; “Μελίνα” είπε ...και δεν ξέρει η Λυδία αν άκουσε καλά. Ντράπηκε να ξαναρωτήσει. Αυτό το όνομα ήταν της ξαδερφούλας της. Προβληματίστηκε λίγο, αλλά ο ύπνος έλυσε όλα τα ερωτήματα . Πέταξε μακριά όλους τους προβληματισμούς. Η ώρα ήταν 12 τα μεσάνυχτα.

Το Σισίκι - έτσι έλεγαν
την αδερφή της -
ξύπνησε νωρίς και
μπήκε στη σκηνή της
Λυδίας, χωρίς να
ρωτήσει την
ιδιοκτήτρια. Η
ιδιοκτήτρια ξύπνησε
αλλά δεν μάλωσε
καθόλου την αδερφή
της. Αυτό έγινε πρώτη
φορά στα πέντε χρόνια
συγκατοίκησης. Η Λυδία
έψαχνε χελιδόνι,
αυγά... φωλιά.

Δεν έβρισκε τίποτα. Ούτε μέσα στη σκηνή ούτε έξω από αυτήν. Βγήκε στο μπαλκόνι, αλλά και εκεί κάτω στη γωνία, τίποτα. Άρχισε να κλαίει και να φωνάζει: Μαμά , μπαμπά ξυπνήστε.. μου έκλεψαν το χελιδόνι μου ... τα αυγουλάκια ... τη φωλιά!!!!

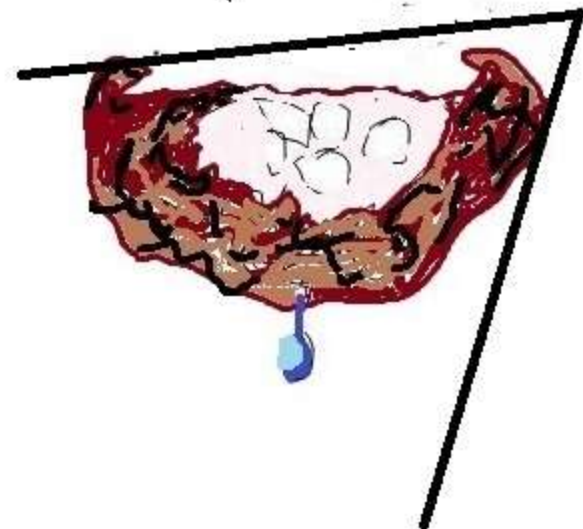
Οι γονείς της ξύπνησαν και προσπάθησαν να την ηρεμήσουν:" Οχι δεν μπήκε κλέφτης... μήπως είδες ένα άσχημο όνειρο;" τη ρώτησε η μαμά. Το Σισίκι δεν ασχολήθηκε με τα κλάματα της Λυδίας παρά, βγήκε στο μπαλκόνι και ένωσε κάτι στην μύτη της. Ένα χελιδόνι περαστικό την κουτσούλησε.

Το Σισίκι πήγε στη Λυδία και της είπε:” Κοίτα, με κουτσούλισε ένα χελιδόνι και εγώ δεν φοβήθηκα ούτε έκλαψα. Νομίζω ότι μεγάλωσα σήμερα και θα σε καταλαβαίνω από δω και πέρα”.

Πρώτη φορά η Λυδία άφησε τους μεγάλους και έδωσε σημασία στο Σισίκι. Έτσι φωνάζανε τη μικρή αδερφούλα που λεγόταν Αναστασία, όπως και η γιαγιά που ζύμωνε το ψωμί τα Σαββατοκύριακα. Η Λυδία βγήκε στο μπαλκόνι της και είδε πως στη γωνία, κάτω από την τέντα, υπήρχε μία φωλιά ολοκαίνουρια. "Το χελιδόني μου" φώναξε.

Οι γονείς της ακόμη αναρωτιούνται .Τι όνειρο άραγε να είδε η Λυδία; Το Σισίκι βέβαια φώναζε κι αυτό: “Και δικό μου χελιδόνι είναι.... εμένα κουτσούλησε πρώτη!!!!!” Η Λυδία δεν γέλασε και δεν ασχολήθηκε με την μικρή της αδερφή παρά μόνο με το χελιδονάκι της που είχε σπίτι.

Όταν παρατήρησε τη φωλιά πιο προσεκτικά, είδε και μία γαλάζια χαντρούλα να κρέμεται από ένα μπλε κορδονάκι. Αυτή τη χάντρα την είχε βάλει μέσα στο χώμα που ζύμωνε χθες βράδυ για το χελιδόνι της. Ήταν ή δεν ήταν όνειρο; Τι σημασία έχει... Τα χελιδονάκια είχαν σπίτι. Μένουμε σπίτι έλεγε και ξανάλεγε το Σισίκι και η Μελίνα χτυπούσε τις φτερούγες της χαρωπά.

ΤΕΛΟΣ